МАТЕРИАЛИТЕ НА АЛЕНИЯ КЛУБ

Серия "Свръхчовек"

ШОУД 3 - АДАМУС СЕН ЖЕРМЕН

Ченалинг чрез Джефри Хопи

Представено пред Аления Кръг на 5 ноември 2016 година

https://www.crimsoncircle.com/

Превод: Росица Стоянова

Аз Съм това Което Съм, Адамус Сен Жермен.

Хубаво е отново да съм тук, с моите приятели, да се върна в Комуникационния Център на Аления Кръг. Ах! Да се върна в тази прекрасна енергия, която създавате, да се върна към тези, които гледат онлайн. Ах!

Приятели, вие наистина сте приятели. Аз обучавах, години и векове работих с много, много. Обучавах в Школите на Мистериите. Обучавах в тайните общества. В миналото съм имал други ченалинги, но не е имало нищо като тази група, нищо подобно на вас. Шамбра, вие сте рядка порода, интересна порода (лек смях) бунтари и пирати и това ми харесва. Харесва ми и днес ще се потопим в тази енергия.

Никога до сега не съм имал канал облечен като рокер и това е добре. Мисля, знаеш ли, би могъл да се облечеш и в монашеско расо; мисля, че това може да бъде и делови костюм, но ето защо обичам тази група. Ах! Толкова упорити, забавни, дори в най - трудните моменти. И сега преживявате един от най - хубавите и един от най - сложните периоди и продължавате да се усмихвате. Успявате да продължавате да идвате тук. Знам, че идвате тук заради кафето и безплатната храна, но нека се престорим, че идвате заради всичко останало.

Между другото за кафето, дявол да го вземе ... (публиката казва, "То е точно зад теб") Просто стои зад мен? И не са ми го поднесли по подобаващ начин?! Линда, би ли ми подала кафето? (някои се смеят)

ЛИНДА: Вината е моя. Аз го направих. Поставих го точно там.

АДАМУС: Ах! Благодаря. Виждате ли, виждате ли, искам още веднъж да обърнете внимание на това. Нека го повторим още веднъж. Не, има ... вижте какво става по време на енергиен обмен. Отдаване и получаване, любов и благодарност (още смях, Линда прави гримаси). Знам че това ... (още смях, Линда пада на коляно) Тя ми се подиграва. Дразни ме и това го казва Адамус, не Калдре. Тя ми се присмива. Нека още веднъж да го повторим. Искам ти ... (публиката казва, "Ооо!") Не, аз...

ЛИНДА: Не си насилвай късмета.

АДАМУС: Ах! Тук има много, много важен момент - много важен момент - за всеки от вас. Става дума не само за Линда, която е в любящо служене. Но аз искам да разгледате енергийния обмен (още смях, Адамус моли с жест да му подаде кафето, Линда отказва).

ЛИНДА: Можеш ли по - вежливо?

АДАМУС: Говоря за това, че всеки от вас може да използва това в живота си.

ЛИНДА: Само Майстора може да служи (все още не му дава кафето; някои се смеят). Няма да слугувам.

АДАМУС: Говоря за много важен момент, но всичко върви накриво (още смях). Добре, да започнем отначало. Постави го тук. Постави го тука. Давай. Давай, остави го тук. Добре. И между другото, за храната и кафето, къде ми е кафето?

ЛИНДА: О, Адамус! О, Адамус! Ето го.

АДАМУС: Сега спри. Разгледайте енергийния обмен (смях, те гримасничат). Наистина става прекрасен енергиен обмен. Вместо кафе, на масата, което трябва да си взимам сам, това е много елегантен, много съкровен енергиен обмен. Така че използвам това ...

ЛИНДА: Може ли да ти послужа още веднъж? (още смях)

АДАМУС: Използвам това като демонстрация ... не, сега можеш да седнеш (смях). Използвам това, за да демонстрирам на всички вас много, много важен момент. Когато всичко идва към вас, когато всичко ви се поднася, обръщайте внимание на енергийния обмен. Осъзнавайте го.

Много от вас някак възпрепятстват приемането. Всичко ще идва при вас по красив и нов начин. Приемайте го. Осъзнавайте обмена на енергията. Ако това идва чрез друг човек - любов, възхищение, почит, истинско служене ...

ЛИНДА: Не, аз те обичам! Обичам те! Извинявай.

АДАМУС: ... когато всичко идва към вас.

ЛИНДА: Извинявай. Това ... черно кожено яке ме зашемети.

АДАМУС: И после си позволете да го приемете без чувство на вина или срам. Във всичко това има важен момент, защото всичко идва. Ето го. Приемете го. И не позволявайте на това, което идва към вас да се окаже на нощното шкафче, на тавана или в гаража. Нека дойде при вас *изцяло.* Позволете на енергията да ви служи. Не идвайте и не взимайте чашата; това не е позволение на енергията да ви служи. Позволете и да ви служи. Позволете и да ви служи.

Какво прекрасно начало на днешния ден, тъй като днес ще се потопим в старите шаблони. Ще ги разбием. Стария шаблон - това е на пример, да отидеш и да си вземеш кафето. Много от вас го правят всяка сутрин, но има също така кафе - енергия, изобилие - което ще дойде при вас, просто го приемете с изящество (той връчва кафето на Лидия от първия ред) и обърнете внимание на енергийния обмен. Не, не. Вземи. По дяволите, пийни си (смях).

ЛИДИЯ: (отпива) Мм.

АДАМУС: Не е зле.

САРТ: Изпий всичко!

ЛИДИЯ: Наистина не е лошо.

АДАМУС: Не е лошо. Да (смях). Искаш ли същото? Сандра, още кафе, моля. Лате? Обезмаслено? Кокосово мляко?

ЛИДИЯ: Като твоето.

АДАМУС: Като моето. Още едно, Сандра. Извикай (още смях).

САНДРА: (от другата стая) Добре!

АДАМУС: Как дявол да го вземе ни чу?

ЛИНДА: Ще бъде дълъг ден.

АДАМУС: Да, ще бъде кратък ден (Адамус се усмихва).

Преди да продължим напред, да, вие - сте наистина добри приятели. Прекарвам си чудесно и ще продължа още известно време работата с вас. Има такава непочтителност (лек смях). Такъв хумор. Такава красота у всички вас. Аз - и това е чиста, наистина чиста истина - аз наистина ходя в Клуба на Възнесените Майстори. Това не е някаква приказка.

Аз *наистина* ходя там, а те *наистина* ме питат, защото много от тях обучават други групи и те искат да знаят, ”Как върви при Шамбра?”. И те искат да знаят, правите ли пробив?

Някои Възнесени Майстори се борят с техните групи. Те безуспешно се борят, защото тези хора, като правило са доста зациклили, защото се страхуват от реалните промени. Аз мога да дойда тук като горд татко и да им покажа, че се справяме. Отлично се справяме. Така че ... (някой казва, "Ура!") Да, благодаря. Едно, "Ура" (и публиката казва, "Ура!", аплодисменти).

Напомняне

И така, напомняне, за това което трябва да се напомни - аз вероятно ще го правя по - често на Шоудовете, защото вече обсъждахме тези неща - но искам да си спомните някои неща, които ще бъдат актуални в близките седмици: ако има нещо ... от тези дреболии, за които съм говорил преди, но искам да ги повторя, защото усещам какво предстои. Това също е важно.

Ако в живота ви има нещо, което не ви харесва, добре го разгледайте, защото в него има нещо, което продължава да ви служи. Това са основите и е много важно.

Понякога се борите с тези неща. Не ви харесва липсата на изобилие. Не ви харесват здравословните проблеми. Не ви харесва партньора ви или още нещо. Може би просто не обичате своя смрадлив живот. Има нещо, което както и до преди ви служи, иначе нямаше да бъде тук. И аз зная, че разстроих някои Шамбра, когато казах това. "Е, ти не разбираш. Имам тази болест." Или "Едвам си плащам сметките. Живея в кола." Добре, разгледайте това. Там има нещо, което продължава да ви харесва. То ви служи на някакво ниво. И потапяйки се там, реално осъзнавайки и разбирайки това - е тежко. По - лесно е да обвиняваш своите проблеми - да кажем, отсъствието на изобилие - по - лесно е да го обвиняваш за всичко, "Не мога да направя нищо с това, заради отсъствието на изобилие." Не, всъщност то продължава да ви харесва. В него има нещо, което ви харесва.

Дълбоко се потопете в това. Какво ви харесва? Сега при много от вас - това не се отнася за всички - при много от вас сега липсата на изобилие не ви позволява да направите реални промени в живота си. Извинението е отсъствието на изобилие, за което вие продължавате да се държите, заради което не допускате повече светлина. Каквото и да е - запълнете празните места; на пример, имате постоянно главоболие, да кажем, че това е

извинението - добре, но то някак ви служи. Иначе не би било там. Това е основата така да се каже, универсален принцип. Това е много, много просто.

Болниците, приемните на лекарите са препълнени с тълпи от хора - тълпи и тълпи, опашки от хора - с оправдания. Тълпи от хора, които се опитват да намерят отговора, но всъщност не се опитват да намерят отговора, всъщност се опитват да не намерят отговора. Опитват се да намерят оправдание.

Ако в живота ви има нещо, което не ви харесва - това всъщност не е осъждане - но ако има нещо, което не ви харесва, изяснете си как то продължава да ви служи. Запитайте се; бъдете Майстори и се запитайте, "Как до ден днешен ми служи това?", каквото и да е това което не ви харесва. О, за Лидия ето там (Сандра донася кафето) и струва три долара (смях, публиката възкликва, "Ооо!") Шегувам се.

САРТ: Запиши и го на сметката (Адамус се усмихва).

АДАМУС: И така, нека вдишаме дълбоко.

Помнете това през следващите три - четири седмици до следващата ни среща, защото ще изплува следния въпрос: какво е това, което не ви харесва, как ви служи? Семейството, отношенията. Знаете ли, това е един от основните проблеми, както преди няколко години каза Тобиас: имате здравословен проблем, имате проблем с изобилието и проблем в отношенията - и сомоценката, но самооценката е причина за всичко гореизброено - как продължава да ви служи това? Тъй като то ви *служи* и не ми казвайте, нито на себе си, "Не зная." Това е неприемливо. Всичко това съществува по определена причина. И така, какво прекрасно начало за нашата беседа за служенето на енергията (той отпива глътка кафе). Ааа!

Проблемите с тялото

Какво стана от момента на последната ни среща? Бих казал, че най - разпространеното, това което стана с много от вас - не с всички, но с много - са проблемите с тялото (някой казва, "О, да"). Проблеми с тялото. Болките в тялото, тялото се държи странно, прави странни неща, някои от вас си мислеха, че това са сърдечни пристъпи и ще умрете посред нощ; при някои от вас тялото стана вяло, организмът ви просто не реагира и кого би

трябвало да обвините за това? Мен, разбира се (смях). Да, благодаря! Възрастта. Възрастта. Да, дори тези от вас, които са на двадесет. О, не виждам тук никой на двадесет. Двадесет и пет? Възраст. Просто, "Остарявам." Не, не е така. *Моля ви*, не е важно колко сте стари или млади, работата не е в годините. Много е лесно да вините възрастта за всичко. Това е заради интензитета на промените през които преминавате. Интензивността на промените.

Там, накъдето сте тръгнали, като въплътени Майстори - толкова си прелестна (към Едит) - като въплътен Майстор на тази планета, ще изисква много промени. Промени в съзнателното тяло, което включва в себе си физическото тяло. Вие внасяте нови нива на съзнание, светлина и енергия във вашето тяло.

Болшинството от вас пуснаха много - може би не всичко, но много - старите наследствени енергии, които бяха в тялото ви. Все още имате някакви да ги наречем кармични енергии в тялото - вашето собствено - но те не са толкова значителни, както наследствените. Ако не сте слушали ”Свободата от Рода”, моля ви, направете го. Ако не можете да си позволите - колко струва “Свободата от Рода” петдесет, шестдесет долара? Колко? (някой казва, "Май триста, нали?")

ЛИНДА: Не!

АДАМУС: Колко?

ДЖИЙН: Седемдесет и пет.

АДАМУС: Седемдесет и пет долара! Само толкова ли взимате за нея?! Ако не можете да си позволите $75 за наследствената карма, просто обърнете внимание на проблемите си с изобилието (смях). Или си проверете кредитната карта, да. Това наистина е едно от най - добрите неща, които може да направите.

Вие - болшинството от вас - сега пускате този наследствен боклук. Ето от какво сте създадени. Ето от какво е създадено тялото ви - старите наследствени проблеми, ДНК, тъкани и всичко останало. Вие пуснахте това. Сега организма ви преживява ред промени, в буквалния смисъл позволявайки все повече светлина и повече съзнание.

Също може да се каже, че точно сега става интеграция на вашето Съзнателно Тяло, където ... представете си такава красива светеща топка Аз Съм и физическото ви тяло, което се намира отделно, което принадлежи на вашите предци и вашия разум, който един бог знае откъде се е взел и всичко останало - всичко някак се интегрира в Съзнателното Тяло до такава степен, когато както вече казах в миналото вие реално не чувствате разлика между тялото си, ума си, своите знания, своето съзнание. Всичко това ще бъде интегрирано.

Това което сте преживявали, по - точно през последните три - четири седмици, ставаше в тялото. О! Това е тежко. Това е тежко защото боледувате, нямате енергия, нещо наистина започва много, много силно да ви боли. Тялото ви не реагира така, както сте свикнали и разбира се аз гледам; виждам, как много от вас пъхат в устата си хранителни добавки.

С това вие все едно казвате на тялото си, "С теб нещо не е наред, скъпо тяло, затова ще те заредя с витамини, сок от кактуси или таблетки от ряпа" или още нещо. Това е едно от най - странните неща, които съм виждал. Едно от най - странните. Всъщност трябва да го поместим във Фейсбук, в социалните мрежи - "Най - странните неща, които съм приемал по пътя към майсторството" - защото има някои странни неща, които никога не бих допуснал в тялото си, ако имах физическо тяло, а вие си ги бутате в устата и казвате, "Това е натурално." Ами, не. Това е боклук! (смях) И има толкова лош вкус и прави странни неща в тялото ви. Наистина.

Сега при вас протича елегантен, изящен, понякога болезнен процес. Не се бъркайте в него. Това може би е най – доброто, което бих могъл да ви посъветвам - повече да спите и знам, че и така спите много, защото през нощта, когато вие, вашият ум, човешкият ви ум за малко се изключва, тялото може да направи това, което се кани да направи.

Процесът, който сега преживявате, избавлението на биологията от наследствеността и пренасянето на всичко в Съзнателното Тяло; имахме малко събрание в Клуба на Възнесените Майстори. Разгледахме и се запитахме, "Колко обикновено изисква целия този процес?". И стигнахме до цифрата 179 години (някой казва, "Еха!").
Ами, всъщност според нас това е доста бързо. Сто седемдесет и девет години, колко въплъщения са това? Може би три.

Като правило са нужни 179 години, за да се премине през такъв вид промени, без да се побъркате. А вие го правите за колко, може би 20 години? И за някои е малко повече, за други по - малко. Това не е състезание, но разберете, че тази скорост ще се отрази на вашите колене, гръб, шия, рамене, корем, черва, сърце и черен дроб - повече от всичко на черния дроб и бъбреците. Това се отразява на всичко. Всичко се изкарва от старите шаблони и се пренастройва. Но това наистина е естествен процес. Всичко става естествено, изящно.

Няма да умрете. Няма да се разболеете. С вас всичко е наред. Можете да отидете на лекар, както и направиха някои от вас; ще отидете на лекар, почти с надеждата че той ще намери нещо, макар че какво ще правите тогава? Можете да получите от тези лекарства и да се правите че то минава, а всъщност не е така. Отивате на лекар и той ви казва, "Хм, всъщност, Елизабет, ами ... проведохме анализи, дълги изследвания и наистина не намерихме нищо лошо. Но все пак ще ти напиша направление. Трябва да отидеш при Доктор Майндулф, психиатър." Намек, намек, уу, уу, уу! (с жестове показва, "ти си откачил"; смях)

ЕЛИЗАБЕТ: Наистина ли?

АДАМУС: Муаа! (той я целува) Толкова си красива. Знаете ли, ако сте дошли тук трябва да играете (още смях).

Някои от вас са ходили на лекар и той им е казал, "С вас и с вашето тяло всичко е наред", защото е точно така и като правило те нищо няма да намерят. Сега озвучихме отказа от отговорност.

ЛИНДА: Ох. Това е само с развлекателни цели. Това не е медицински съвет.

АДАМУС: Благодаря ти. А сега ще игнорираме това (някои се смеят). И така, имахте проблеми с тялото и бих казал, най – значителното, което наблюдавах при вас - бяха болките в тялото. В цялото. Отгоре до долу, отпред и отзад. Всичко ви боли. Знаете ли, не е същото, когато ви боли само една част от тялото, да кажем гърба и тогава се фокусирате само там. Но, Боже, какво правите, когато ви боли цялото тяло? Дори миглите ви болят (смях).

ЛИНДА: Червено вино.

АДАМУС: Сякаш всяка частица, не рязка болка, а просто "уухх." Какво правите?

Затова моля ви разберете, че вие наистина преживявате метаморфоза, трансформация в тялото, докато сте тук (някой вдига ръка). Минута. И става така, че не ви достига енергия, нея изобщо я няма. Това ми харесва. Това е един от любимите ми моменти

защото си мислите, "Дори не мога да стана. Седя на дивана и гледам ... не знам какво гледам (смях). Ах, това са изборите. Дори не мога да стана. Нямам енергия." Много ми харесва това, защото то ще ви измъкне от биберона на старата енергия, от възможността да ходите на същите места за енергия.

Когато се намирате в това състояние и си мислите, "О, Боже нищо не остана", тогава се отваря вратата, тогава идва енергията за да ви служи по друг начин. Излизате от стария начин за получаване на физическа енергия отвътре и отвън. И знам, че много от вас в последно време се държаха много странно относно храната, а после се чувстват виновни. Това няма да ви бъде от особена полза. Просто яжте настървено ако искате. Наистина. Яжте настървено, а някои от вас може изобщо да не ядат. Но всичко свързано с тялото в последно време имаше голямо значение.

Това ще продължи още известно време, знаете ли, такова облекчение е когато разбирате защо става така. Работата не е във вас. Работата е в този прекрасен процес през който преминавате - привнасянето на светлинната в тялото, превръщането му в светлинно тяло. И точно това правите. Буквално след минута ще направим мераб - ще започнем с мераб - просто за да усетите какво става всъщност и да се отнасяте спокойно към него, без да се притеснявате. Да, понякога ще имате дни на понижена Стара Енергия. Но ще имате и някои, вече сте ги имали, дни на висока, много висока – въпреки, че това не е най - подходящата дума - разширяващи се дни на Ново Енергийното тяло. Въпрос.

ХЕНРИЕТА: Би ли могъл, моля, да ни разкажеш малко за това, което става …

АДАМУС: Ще помоля Линда да ти донесе микрофона.

ЛИНДА: Добре.

ХЕНРИЕТА: Би ли могъл, моля да ни разкажеш за това, което става в ума, в главата? С други думи, моя опит … оценявам, че говориш за това днес.

АДАМУС: Добре.

ХЕНРИЕТА: В ежедневната си дейност ми се налага да използвам ума, да планирам, да измислям логистиката и така нататък.

АДАМУС: Разбира се.

ХЕНРИЕТА: И се налага да превключвам веднага (щраква с пръсти).

АДАМУС: Правилно. Не съвсем.

ХЕНРИЕТ: Забелязвам …

АДАМУС: Да, но не съвсем (чува се микрофония). Проблеми с тялото (смях). Да.

ХЕНРИЕТА: Забелязвам, че в ежедневния си живот се чувствам както по време на мераб. И знаеш ли, в някои часове от деня е по – интензивно от други.

АДАМУС: Разбира се.

ХЕНРИЕТА: Добре, например, когато по време на мераб…

АДАМУС: Добре … да обобщим.

ХЕНРИЕТА: По време на мераб се чувствам сякаш масажират мозъка ми. Сякаш го мият, не зная, превключват, нещо такова. Защо става така, когато съм заета с нещо, когато трябва …

АДАМУС: Ами, не.

ХЕНРИЕТА: Защо?

АДАМУС: Не искам днес да говоря за ума. Днес по – скоро е ден на тялото. Ума ще … (Адамус се усмихва) Ами, ума – това е друга тема. Как мислиш, кое е по – лесно да преживееш проблемите с тялото или с ума?

ХЕНРИЕТА: За мен е поравно.

АДАМУС: Да.

ХЕНРИЕТА: Усещам, че и едното и другото и аз ценя това, което казваш, но как … какво става? Това част от превключването ли е? Това част от навлизащата Нова Енергия ли е?

АДАМУС: Отговора е – да. Отговора е – да.

ХЕНРИЕТА: Знаеш ли, това се усеща физически в ума, вътре в черепната кутия.

АДАМУС: Бих казал, че е по – трудно да се премине през проблемите на тялото. Ако тялото ви боледува, ако изпитвате болка, ако изведнъж се появи стрес, защо мислите се появява рак, диабет и всичко останало едновременно, това ще ви спре. Това ще ви спре много бързо. С ума ще се заемем по – късно, той е от малко по – различна област. Днес бих искал да се занимая с тялото.

Мераб за тялото

И така, нека направим кратък мераб. Преди да преминем към следващата част от днешната ни беседа, нека направим кратък мераб за физическото ви тяло. Добре. И ще поговорим за ума, но всичко с времето си. Да.

И Калдре ме моли да ви попитам как е температурата тук? (публиката отговаря, "Хладно"). Хладно. Нека го направим по - топло. Какво, това да не е морга? (някои се смеят). Това е като, "Говорим за тялото и в същото време замръзване." Добре.

(музиката започва)

О, Калдре ми казва да седна на стола. Но аз не искам да седя, но ще седна (още смях). Добре.

Нека вдишаме дълбоко. Хубаво дълбоко вдишване.

И така; в момента тялото преминава през огромни, огромни промени. С вашето тяло всичко е наред, всичко е наред. То просто преживява промени, които биха отнели 179 години - линейни години.

Искам за миг да усетите това, това което в действителност правите сега, позволявате тези промени, множество промени. Бих нарекъл тези промени "форсиране на границите."

Усетете тялото си, дори с неговите болести и болежки, понижена енергия или каквото там сте си мислили. Усетете тялото си и това, *което всъщност* се случва. Виждате ли, вие обръщате внимание на това, което става на повърхността - повсеместни болки - но усетете това, което наистина става във вашето тяло.

Безпрецедентно ниво на освобождавания за един живот.

(пауза)

Освобождаване от старите шаблони.

(пауза)

И безпрецедентен обем на привличане на нови енергии, енергии които ви служат.

(пауза)

Както днес в примерът с кафето, позволете на тези енергии да дойдат към вас. Те ви се поднасят, на вашето тяло - позволете обмена на енергия, обмена на енергия от това, което е много, много стария шаблон на тялото, древен, древен шаблон; пуснете го и приемете тези нови енергии, които идват при вас, като кафето в нашият пример.

Да, позволете им да дойдат при вас - не трябва да излизате и да търсите тези енергии - позволете им да дойдат при вас, а после ги приемете. Вашето собствено тяло.

(пауза)

"Аз Съм Тук. Аз Съм Тук, в това светлинно тяло, което е мое. Аз Съм тук с ново тяло, вече не само физическо и не толкова подвластно на външни сили, не толкова беззащитно, като старото тяло", защото сега то е ваше. "Аз Съм Тук, в това Съзнателно Тяло."

(пауза)

Преди няколко месеца предполагам, че започнах целия този процес. Един вид дадох тласък, така че да преживеете миналия месец. И после го усетихте. Казах че смъртта - е илюзия и това е така. Съществува трансформация, разбира се преход, но смъртта - в смисъл, че преставате да съществувате, изчезвате, местите се някъде другаде, преставате да бъдете себе си - не. Няма такова нещо.

Започнах това, когато ви говорих че смърт няма - това е илюзия. Вие се замислихте, усетихте това и вашето тяло започна да реагира.

Смърт може да се случи само на тези, които се държат за старото си тяло, своето наследствено тяло; но не с тези, които привнасят своето светлинно тяло.

(пауза)

Смъртта - това е шаблон на старото физическото тяло и ние няма да тръгнем натам. И няма да позволим на тялото да тръгне натам.

(пауза)

Тялото реагира на вас, на вашето съзнание, на вашите стремежи и вашите страстни желания. И у него както и до преди има шаблони, продължава да се опитва да се върне към това, което му е познато, може би от хиляди и повече животи.

И после, когато не се получава, тогава тялото, биологията на Съзнателното Тяло, навлиза в светлината. То се преправя и точно това преживявате.

Знам, че това е некомфортно, но всъщност най – прекрасното, което можете да направите е да получите собственото си Съзнателно Тяло.

(пауза)

Днес не искам да говоря много за разума, защото е много трудно дори да позволите "и" Майстора, който сте; трудно е да бъдете в това прекрасно пространство на позволение, когато тялото е тревожно, болно, измъчено или наплашено до смърт.

Вдишайте дълбоко в това прекрасно пространство, усетете своето променящо се тяло.

(пауза)

И вместо да се безпокоите за тялото, да се борите или дори да се опитвате да преодолеете това мислено, бих искал сега просто да го позволите ... просто да позволите.

Каквото и да става във вашето тяло, каквото и да се променя, движи, превключва, каквито и ефекти да усещате или чувствате, просто позволете това с осъзнаването за това, че сте дошли в този живот за да направите нещо и го правите. Толкова е просто.

(пауза)

Позволете всичко, каквото и да се случва в тялото ви. Когато човекът си позволява да бъде Майстор, става естествена еволюция, естествена трансформация; тялото му се променя.

Всички от нас, които са преминали през това знаят, че има моменти на голям дискомфорт. Но после изведнъж изглежда, че всичко отминава и възникват нови отношения с вашето физическо същество, съвършено нови отношения, които най - добре се описват с думите, "Това съм аз. *Това съм аз!"*

Нека хубаво да вдишаме дълбоко.

Хубаво дълбоко вдишване.

(музиката спира)

Ето какво ставаше през последните три - четири седмици. Въпреки че при някои беше малко повече, но това е свързано с тялото. Тялото. То се променя. Да.

И така, добре. Нима това не е приятно? О! Какво облекчение. О! Ооо! Да. Добре.

Въпроса на деня

Сега нека преминем към следващата точка, искаме днес всичко да се движи. Линда с микрофона.

ЛИНДА: С удоволствие.

АДАМУС: Да.

ЛИНДА: В служба.

АДАМУС: Благодаря. Хубаво кафе. Въпроса днес и Линда ще обикаля с микрофона, всички са в паника, "Дали ще дойде при мен."

Въпроса е следния: от какво сте изненадани най – много от себе си в този живот? Не какво ви изненадва във външния свят, нямам време да обсъждам това. Какво във вас самите повече от всичко ви изненадва в този живот? За какво можете да кажете, "Боже, това се казва изненада. Аз не …" Ще ви позволя да довършите фразата. В този живот какво ви изненадва най – много във вас самите? Да започваме.

Как си между другото?

ДЖЕЙН: Добре.

АДАМУС: Да, добре. Усещаш ли потока в тялото си?

ДЖЕЙН: Да, усещам го.

АДАМУС: Добре.

ДЖЕЙН: Да. Чувствам се доста добре.

АДАМУС: Да. Ако ти – не възразяваш, ще се докосна до нещо лично – ти премина през *доста* промени. Имаше толкова затвори и куки – семейни боклуци, антични боклуци.

ДЖЕЙН: Да.

АДАМУС: Ти пусна много от това. Понякога беше страшно.

ДЖЕЙН: Да.

АДАМУС: Наистина страшно.

ДЖЕЙН: Мисля че това стана преди около шест години.

АДАМУС: Да. Наистина е страшно.

ДЖЕЙН: Много страшно.

АДАМУС: Но тези дни, както би казал Калдре ще останат в огледалото за задно виждане. Да.

ДЖЕЙН: Надявам се.

АДАМУС: Да (смеят се).

ДЖЕЙН: Но това фактически води до това, което първо ми дойде на ум. Това са слоевете. Това което ме изненадва повече от всичко, това са слоевете, слоевете на страха, слоевете на съзнание, слоеве на радост, слоеве на гняв. Това е просто множество, множество, множество слоеве и винаги се удивявам, че те никога не свършват.

АДАМУС: Да. Ако трябва да посочиш количеството слоеве през които си минала, колко са те според теб?

ДЖЕЙН: Не мога дори …

АДАМУС: Измисли число.

ДЖЕЙН: Усещам, че в този живот имах много животи и във всеки има слоеве. Така че не знам, 2000.

АДАМУС: По дяволите? О, добре.

ДЖЕЙН: Не.

АДАМУС: Две хиляди (Адамус се усмихва).

ДЖЕЙН: Не, аз говоря за множество и многожество слоеве.

АДАМУС: Бих казал може би близо до 17 000, но добре. Множество слоеве.

ДЖЕЙН: Множество слоеве.

АДАМУС: Да. Да. И ето защо това обикновено отнема 179 години – защото след свалянето на един слой идва следващия. Всъщност след известно време това деморализира. Мислиш си, "Нима това никога няма да свърши?"

ДЖЕЙН: Да.

АДАМУС: "Има ли още слоеве там? Колко лук трябва да изчистя?" Така че се оказваме в странна динамика. Алтернативата е проста – бум! – и правим всичко изведнъж или с няколко големи крачки. Проблема е в това, че са твърде много.

ДЖЕЙН: Да.

АДАМУС: Това наистина е твърде много. И когато Шамбра се опитват – те се опитват да излязат и го правят супер бързо, сякаш се състезаваме – те се оказват от моята страна на завесата, извън физическото тяло, разбирате ли, получава се такава промяна. И това е нормално, но после чувстват, че трябва да се върнат обратно, за да продължат от там, където са спрели.

ДЖЕЙН: Аха.

АДАМУС: Те не се мотаят из другите сфери хиляди години, както обикновено. Те чувстват, че са длъжни да се върнат тук и знаете какво става, когато някой се връща веднага. Те избират същото семейство.

ДЖЕЙН: Да.

АДАМУС: Същото семейство. Знаете, сякаш семейството казва, "Добре, ела. Някой довечера ще забременее и може би с теб!" (смях) А после те се връщат обратно и се оказват в същия стар шаблон. И това е същото, като да направиш двадесет крачки назад. Така че, да, в това е трудността. Бихме могли да го направим много по – бързо, както някои от вас биха искали, но съществува душевно и физическо равновесие и точно за това ще говорим днес; психическо и физическо равновесие в този процес. Да.

И така, ти се учудваш от множеството слоеве.

ДЖЕЙН: Да.

АДАМУС: Добре. Как се справяш с тези слоеве?

ДЖЕЙН: Сега по – добре може би.

АДАМУС: Добре.

ДЖЕЙН: Ти спомена в мераба, че когато тялото се разпада е трудно да бъдем в своето майсторство. Това така разсейва.

АДАМУС: Да.

ДЖЕЙН: Чувствам, че съм преминала на друг етап с тялото си. Сега мога да преживявам всичко по – просто и с повече изящество, от колкото по – рано. Вече няма такъв страх.

АДАМУС: Какво ще кажеш за фантомните проблеми с тялото, проблемите с тялото, как ти служеха те?

ДЖЕЙН: Ахх! (тя въздиша) Имам предвид слоевете на доверие. Трябва просто да пуснеш страха и да вярваш в себе си, да вярваш че винаги има решение.

АДАМУС: Правилно. Тук ще те изгледам втренчено. И ако не възразяваш, ще кажа, че си си давала доста добър повод да не бъдеш първата или в първите редици. Ти наистина си измисляше всевъзможни причини. Част от теб иска да бъде първа, "Наистина искам да бъда новатор, такъв пионер, изпреварващ другите Шамбра" – и би могла да го направиш, но имаше някои проблеми в миналото. И се появява мисълта, "Никога няма да го направя отново, няма да съм първата", разбираш ли? Мисля че това най – добре може да се опише, казвайки че се чувстваш като кравата, която паднала от скалата (тя се смее). Ти си първата, а всички останали те последваха и скоро там долу имало цяла купчина крави (смях). И ти си мислиш, "Ооо! Вината за това беше моя. Никога не трябваше …"

ДЖЕЙН: Да.

АДАМУС: И за това нарочно се сдържаш.

ДЖЕЙН: Да.

АДАМУС: И ти използваше проблемите с тялото за да се забавиш, а притежаваш изключителни способности. И ние ще скочим от ръба, но вместо да паднем, като стадо крави – някой пак мрънка в интернет, "Ето го пак, отново за кравите." Знаете ли, това не ви е Организацията за етично отношение към животните. Това е Аления Кръг и можем да говорим за кравите. И те не са мъртви, това е образно казано. Те го вярват!

Но вместо да паднем от ръба, ще се извисим. Така че не се страхувай да бъдеш отново отпред. Добре.

ДЖЕЙН: Да. Благодаря.

АДАМУС: По – натам. Какво повече от всичко ви изненадва в този живот? Какво повече от всичко те изненадва?

ДЖИМ: Когато за първи път зададе въпроса, ми изплува: колко много се подценявам.

АДАМУС: А! Интересно. Колко се подценяваш. Какво по – конкретно подцени в себе си?

ДЖЕМ: Ами, сякаш прекарвам много време работейки върху освобождаването, правя крачки в суверенитета и забравих за позволението, да приема и другата си страна.

АДАМУС: Да. Защо?

ДЖЕМ: (пауза) Не съм го казал (те се смеят, Джим въздиша). Всъщност това не е отговора на твоя въпрос, но се страхувам да продължавам да бъда странен.

АДАМУС: Интересно.

ДЖИМ: Страхувам се да не се изгубя в морето на човечеството точно сега, въпреки че натам вървят нещата.

АДАМУС: Да. Е, мога да ти кажа, че ще бъдеш особен, но не по старому, както би си помислил. Тази особеност е от съвсем друг вид. Сега не искам да разказвам твърде много, но прослушай ProGnost и наистина ще разбереш. Ще разбереш персоналната си следваща стъпка. Да.

ДЖИМ: Благодаря.

АДАМУС: Добре. Добре. Добре.

Един от въпросите, които възникват у теб, у много хора, "Всичко това истина ли е? Тоест, реално ли е всичко това? Това просто…" и това е добър въпрос. Човешкото аз пита, "Реално ли е това? Какво …" Знаеш ли, мога да ти отговоря само така, както каза Тобиас преди много години – "Ако му позволяваш да бъде, е реално." Това лудост ли е? Безусловно. Безусловно в сравнение с обратното. Абсолютно, в сравнение с конвенционалния човек, това е абсолютна лудост.

ДЖИМ: Аз съм в тази лудост.

АДАМУС: Именно, защото ако ти кажа, че не можеш да започнеш пътешествието си, че майсторството не съществува, че трябва да почакаш още няколко живота, че трябва да останеш в това старо човешко състояние – това би било като ад.

ДЖИМ: Опустошително.

АДАМУС: Опустошително. Опустошително.

И това дори не е заради надеждата, която влагаш; има знание, че това съществува. Това вече не е морков пред коня; сега ти си вкусил от него. Усетил си го и знаеш, че е реално. Сега, разочарованието е в това, че много добре си усетил или опитал вкуса на майсторството, видял си достатъчно от неговите проблясъци, сега го искаш цялото. "Добре, имах малък проблясък. Дайте ми всичко." И това е забавната линия, смешния баланс за който ще говорим днес. "Сега го усетих. Не искам да се връщам към старото. Сега искам всичко, но защо се бави толкова дълго?" И така, добре. Благодаря.

ДЖИМ: Мисля, че причината, поради която отнема толкова време, е в това, че имах много интензивен опит и прекрасно разбирам, че ако го направя по – бързо, ще изгоря.

АДАМУС: Прав си. Ти си *абсолютно* прав и това наистина се отнася за всички тук, за всички, които слушат. Ако го направите твърде бързо, ще изгорите. Движим се по тънката линия между изгарянето на тялото и ума и позволението на въплътено майсторство. Това е много тънка граница и някои Шамбра я преминаха или стигнаха до точката в която не можеха повече да търпят. И искам да кажа, нещо, което може да звучи малко грубо, но тези, които напуснаха, които преминаха в другите сфери, бяха упорити, своеволни, твърде, може да се каже, егоистични и забравиха да позволяват. Те прилагаха максимално усилие и изгоряха. Да. Добре.

ДЖИМ: Знам това.

АДАМУС: Да, да. И аз зная, че някои от вас си мислят, "О, но те бяха прекрасни и ние ги обичахме, а после те преминаха", но те изгоряха. Вървяха твърде бързо.

В допълнение към това ще кажа, че идвам да говоря с вас всеки месец, а понякога и всеки ден, в допълнение към това, съществува цяла лига от същности, които помагат. Стотици, хиляди същности, които работят с вас зад кулисите. Предполагам, че аз съм получил, преференции, кредит на доверие, но има множество същества, които работят с вас. Те не могат да го направят вместо вас, но те съществуват, изпълняват множество роли, може да се каже в поддържането на енергията и ще се срещнете с тях в точния момент. Но това, което правите – е монументално, монументално – и разбира се не е за слаби сърца.

Нека продължим. Какво повече от всичко във вас ви изненадва в този живот?

ГРЕГОР: Най – голямото за мен беше, това че скъсах с предците си.

АДАМУС: Ти скъса с …?

ГРЕГОР: Скъсах с предците си, с родителите, с бабите, дядовците, също така в определен момент и със синовете си.

АДАМУС: Аха.

ГРЕГОР: Това беше много важно за мен, за моето изобилие, така да го кажем. Не само в паричен план (смее се), но и в чувствен план.

АДАМУС: И така, разрив в отношенията.

ГРЕГОР: Разрив в отношенията. И ще бъда до тях винаги, когато поискат.

АДАМУС: Добре.

ГРЕГОР: Но по – рано винаги аз ходех при тях, а те никога при мен.

АДАМУС: Да.

ГРЕГОР: А?

АДАМУС: Аха. А!

ГРЕГОР: Да и имаше поток, голям поток на енергия от мен към тях.

АДАМУС: Добре. Те не идваха при теб.

ГРЕГОР: Имаше несъответствие в енергията.

АДАМУС: Те просто не идваха и не ти носеха кафе, така ли?

ГРЕГОР: Нещо такова (Адамус му предлага кафе).

АДАМУС: Да, пийни си.

ГРЕГОР: О, да.

АДАМУС: Това ни е общата чаша.

ГРЕГОР: Обща (смях).

АДАМУС: Не, давай, пийни си. Да. Да (Грегор отпива от кафето на Адамус). Да. Още някой? Искаш ли твое кафе? Сандра! Още едно кафе.

ГРЕГОР: Добре! (смее се и още смях в публиката)

САРТ: Сандра!

АДАМУС: Защо не? Хей, та те си имат кафе машина.

ГРЕГОР: Зная.

АДАМУС: Може и за теб.

ГРЕГОР: Да.

АДАМУС: Добре. Защо те удиви разрива в отношенията?

ГРЕГОР: Защото изразходвах много енергия за да го направя. И имах късмет че наистина направих промени в живота си. Една от промените, разбира се е моята жена, Лидия (смее се). Срещнахме се много късно в нашия живот. Имахме предишен живот.

АДАМУС: Аха. Да. Това е вашия втори, може би трети живот.

ГРЕГОР: Вече прекарахме много години заедно (смее се).

АДАМУС: Да. Да.

ГРЕГОР: Да, това е вече третия живот.

АДАМУС: Трета жена, трети живот. Да.

ГРЕГОР: Да, да. Това е чудесно, нали? (двамата се смеят)

АДАМУС: И така, много отношения се промениха. Ти самотен ли си?

ГРЕГОР: Всъщност не.

АДАМУС: Добре.

ГРЕГОР: Всъщност не.

АДАМУС: Добре.

ГРЕГОР: Аз съм сам със себе си. Чувствам се все по – добре и по - добре и по – добре.

АДАМУС: Добре. Как си със здравето?

ГРЕГОР: Здравето ми е доста добро.

АДАМУС: Доста добро.

ГРЕГОР: Мощно (смеят се).

АДАМУС: Да, да. Добре.

ГРЕГОР: Мощно.

АДАМУС: Благодаря.

ГРЕГОР: Да.

АДАМУС: Още няколко. Още няколко. Най – основното, най – удивителното…

ЛИНДА: Мис Бразилия!

АДАМУС: Какво повече от всичко ви изненадва в този живот? Да. Липсва ли ти Бразилия? Вярно ли чух?

ЛИГИЯ (жена): Не, аз съм от Бразилия и си помислих, "Надявам се Адамус да не ме извика!" (смях)

АДАМУС: Знам. Знаеш ли, не съм го направил и никой не може да ме обвини. Тя го прави (сочи Линда). Да. Да. Какво повече от всичко те изненадва в този живот?

ЛИГИЯ: Това е усещането, че знам нещо. Знам пътя, но не вървя по него. Продължавам да наблюдавам.

АДАМУС: Да. Да.

ЛИГИЯ: Знам всичко, но вървя в противоположната посока.

АДАМУС: Защо го правиш?! Трябва да … (смях) така че защо го правиш?

ЛИГИЯ: Изненадва ме това което знам, но не го правя.

АДАМУС: Добре.

ЛИГИЯ: Това и мен ме изненадва.

АДАМУС: И така, ти знаеше какво искам да те попитам … ти знаеше че ще те извикат, но не искаше да те викат, но ето че те избраха. Какви динамики има тук … нима не би искала да поучастваш? И това се отнася до всички останали – защото ти знаеш, но вървиш в другата посока. *Безопасност*. Безопасно е да се върви в другата посока, а не да последваш знанието. Знанието – това е някак неизвестна територия. И е по – безопасно да решиш, "Просто ще остана с това, което ненавиждам да правя. Ще остана с това, което не обичам да правя. Ще оставя всичко постарому и просто ще мечтая за новото. Просто ще мечтая за знанието. Ще мечтая за това, да бъда Майстор, но дявол го взел, няма да тръгна натам, нима ще стане нещо?"

ЛИГИЯ: (с леко забавяне) От къде знаеш?

АДАМУС: Да. Благодаря. Следващия. Благодаря.

ЛИНДА: Следващия.

АДАМУС: Благодаря ти и ценя твоя отговор.

ЛИНДА: Добре.

АДАМУС: Последен. Какво повече от всичко ви изненадва в този живот?

ЕЙПРИЛ (жена): Може би това, че си мислех, че ще бъда малко по – търпелива. А ставам все по – малко и по - малко търпелива с всеки изминал ден.

АДАМУС: Разбира се. Точно в десетката (тя се смее). Не, наистина. Точно в десетката. Отново, коментираме това в Клуба на Възнесените Майстори, говорим си за това, което

сте преживели. И го има това – не зная от къде се е взело – "Ще бъдете търпеливи и ще се отнасяте спокойно към всичко." *Не!* Вече съм го казвал – Майстора – това е нетърпим кучи син (смях).

ЕЙПРИЛ: Е, тогава аз съм истински кучи син, защото съм много нетърпима!

АДАМУС: Аз просто ти казвам, това което ти харесва (смеят се). И това е борба, защото се опитваш да кажеш, "Трябва да бъда светица и да обичам делфините и еднорозите и да бъда с всички." Но, знаеш ли, майка Тереза – не е Възнесен Майстор (някой казва, "Ооо"). Ще го кажа още веднъж, майка Тереза не е Възнесен Майстор и тя трябва да премине през още много. Обичам я, не е особено забавна дама, но … (смях). Ужасно чувство за хумор, но знаеш ли, предстои и да премине през още много. Тя беше олицетворение на мъченичеството на този век. И тя направи много добро, но по – голяма част беше – *Чиуу!- Чиуу! –Чиуу!* (описва самобичуване). Донесе ли полза на някого това?

Знаеш ли, искам да те видя зад волана на нова … каква кола искаш?

ЕЙПРИЛ: Искам ново Субару.

АДАМУС: *Какво?!* (смях)

ЕЙПРИЛ: Другите не ми харесват!

АДАМУС: Ти от Боулдер ли си?!!

ЕЙПРИЛ: Не! (силен смях и аплодисменти) Не ми харесват други коли. Обичам си своето Субару.

АДАМУС: Не. Искам нещо впечатляващо. Искам … някой каза Тесла. Нека бъде Тесла.

ЕЙПРИЛ: Добре. Добре.

АДАМУС: Но супер лукс версия и с двигатели, които не звучат като електромобил. Прави така: врум, врум, врум, дори и да е електрическа.

ЕЙПРИЛ: И мощна, нали?

АДАМУС: Да, да. Но трябва да звучи внушително. И искам да те видя как приближаваш колонията на прокажените или детския дом за сираци и излизаш от – не така (както е облечен Калдре) – но искам да излезеш с великолепни дрехи и искам да си заобиколена от светлина, а не … (чхиу, самобичува се) от страдание. Това ще повлияе много по – добре на хората.

Знаеш ли, тези хора, децата от дома и тям подобни, те са там по определена причина. Тоест благодарение на душата си. Не обществото ги е сложило там или нещо подобно. Това, че са там им служи по някакъв начин. Иначе нямаше да са там! Това не е ракетостроене. Не е чак толкова трудно за разбиране. Те са там – душата им, човека, каквото и да е – е там по определена причина. За това няма да имат много полза, че ще видят някого, също като тях – с проблеми, с отсъствие на изобилие, с проблеми в живота, който се моли на колене на някакъв Бог, когото дори не познава. Те искат да видят – или си мисля, че трябва да видят – истински Майстор. "Аз Съм Тук. Аз присъствам, аз – изобилието и познайте какво? Вие също можете да го направите, но трябва да пуснете някои от тези боклуци. Ще пуснем някои основни проблеми. Наследственото ви тяло" – казваш това на децата –"Вашето наследствено тяло, родовата ви линия. Знаете, че – да, нямате родители. Това може би е хубаво, че не ги помните – значи не сте толкова затънали в това." Благодаря (Сандра донася кафе на Грегор).

САНДРА: Обръщам ви внимание (някои се смеят).

АДАМУС: Да. И цялото това отсъствие на изобилие, всичко останало. Те трябва да виждат Майстора, а не някой съкрушен, който страда и играе на цялата тази глупост с човешкото страдание. Това е игра. Жалко, че не можем да проведем ProGnost точно сега, защото искам да изкажа всичко това (смях).

ЕЙПРИЛ: Е, чувствам, че се сдържах, защото просто не мога да пусна.

АДАМУС: Да. Да, да. Но ти *можеш* да пуснеш. Днес ще пускаме.

ЕЙПРИЛ: Добре, хубаво. Готова съм.

АДАМУС: Ще можеш ли да пуснеш днес?

ЕЙПРИЛ: Готова съм за това.

АДАМУС: Добре. Наистина ли?

ЕЙПРИЛ: Готова съм.

АДАМУС: Тя вече мина 90 процента от пътя. "Аз …"

ЕЙПРИЛ: О (тя се смее).

АДАМУС: Хмм. Нека го направим още веднъж, "Аз съм готова."

ЕЙПРИЛ: Аз съм готова!

АДАМУС: Добре. Добре. Да, готова си. Ние всички сме готови и ще го направим, така че да не се опарите или изгорите. Но трябва да направим нещо като скок. Трябва да направим скок и да не изгорим и точно това ще направим днес. И така, благодаря.

ЕЙПРИЛ: Благодаря.

АДАМУС: Да. И за сега е достатъчно. Благодаря за отговорите.

Отговора на Адамус

Повече от всичко ме изненадва вашата самоотверженост, отдаденост, това че сте тук. Ето какво ме учудва. Тук - в стаята, гледате онлайн. Тук - в тялото. Това е трудно. Това е много трудно. И хиляди си тръгнаха - вероятно много, много и много хиляди напуснаха Аления Кръг - по множество причини. Не казвам че това е правилно или неправилно, но вие останахте заради себе си. Вие останахте. Нивото на вашата твърдост, упоритост, отдаденост е просто невероятно. Това ме удивява, защото когато дойдох след напускането на Тобиас, аз се замислих, "Колко далеч можем да стигнем? Колко ще напуснат?" И всъщност това, което наистина ме изненадва, както вече посочихте е знанието. Има го. Това знание е толкова силно. Но се появява страх; знаете че има знание, но си мислите, "Трябва да се върна на удобния, безопасен път."

Неотдавна видяхте как се прояви това знание - наскоро, в последните два или три месеца - и някои от вас решиха, че изведнъж станахте екстрасенси. Вие изведнъж знаете какво ще се случи. Изведнъж знаете, че ще звънне телефона. Изведнъж знаете, че ще се сблъскате с някой в магазина. У вас просто се проявява знанието - и то един вид започва да развива яснотата. Но в същото време, вие се боите от него - трябва ли да разчитам на него? - защото това е непознат път. Това е непознат път. Затова ми се иска днес да обърна внимание на менталността. Ще поговорим за това по - късно, но започва да се проявява знанието и искам да ви помоля просто да го осъзнавате. Не е задължително да го следвате сега, просто го осъзнайте, защото когато го направите, то като светлината ще започне да свети още по - ярко.

Това, което повече от всичко ме изненадва във вас - е това, че сте заседнали. Ах. Заседнали сте. Това е сложно! Това е много, много сложно. По - лесно е да изчакате още няколко живота. По - лесно е да не бъдете първи и понякога се появява желание да си тръгнете и да се скриете, но вие се държите. Слава Богу (някой извиква, "Ура!"). Ура (публиката аплодира).

Следващата точка. Следващата точка от дневния ред. Нека изпием чаша кафе. Някой иска ли кафе? (смях) Днес го раздавам.

САРТ: (вика) Сандра!! (силен смях)

АДАМУС: Тя трябва да е тук и да слуша Шоудовете. Но какво прави тя вместо това? Вари кафе.

Шаблоните

Следващото за което бих искал да поговорим приближавайки се към същината на днешния ден - имали сте множество животи и дори ако не сте били тук много пъти, ако сте имали само няколко живота, вие продължавате да зависите от жизнените шаблони. Тези които са били тук повече от хиляда живота, са развили много ясни шаблони; ясни шаблони на тялото, ума и всичко останало.

Повтаряте тези шаблони, *повтаряли* сте ги; най - смешното е това, че в първите си въплъщения сте работили върху създаването на тези шаблони. Искали сте да се върнете в шаблона на физическото тяло и шаблона на ума. Не сте искали да се врежете в стената и много скоро сте се обзавели с шаблони. Сега сте стигнали до етапа, когато шаблоните вече не работят.

Към шаблоните се отнася например остаряването. Остаряването. Всъщност - остаряването и смъртта. Остаряването - това е шаблон, който сте приели като даденост, "Ще остарея", тъй като сте го правили хиляди пъти. Добре сте запознати със стареенето. Добре сте запознати с процеса на раждането, физическото, сексуалното и ментално съзряване, достигането на своя пик, а после бавно, бавно, бавно, бавно остаряване.

Това прилича на хипноза, но повече прилича на това, че повтаряте шаблони, когато голяма част от вас казва, "Е, такъв е животът. Остаряваме и после умираме." *Не.* Не. Ще разбием тези шаблони, ще ги пуснем - или го наречете както ви харесва.

В реалността не трябва да бъде така. Не трябва да бъде така, както става. Но вие толкова много животи сте работили над това, правили сте го, преживявали сте го, че просто плувате по течението. И когато нещо се опитва да го промени, когато идва знанието - всичко което днес ви казвам, вече го знаете - когато идва знанието вие си мислите, "Ех! За мен това е твърде много. Искаш да кажеш, че не остарявам? Искаш да кажеш, че не трябва да следвам стария начин на съществуване на тялото?" И решавате, "Нека просто да видим какво ще стане утре и след седмица." Повтаряте тези шаблони.

Друг пример за шаблони - това е шаблона на неудовлетвореността. Вървите през живота, правите нещо, нещо не правите - вие и всички хора - и повтаряте шаблона на неудовлетвореността, "В този живот не направих това, което исках." И когато те преминат от другата страна, ние се събираме заедно и обикновено те веднага казват, "Трябваше да ... жалко че не направих това. Възлагах на този живот такива надежди", - това е шаблонът на неудовлетворението. След известно време се получава така, че вие просто признавате, че вашия живот не носи удовлетворение. Почти приемате това - "Исках да се посветя на изкуството", "Исках да направя пробив на някакво духовно, метафизическо ниво" или "Много исках да пътешествам по света." И през цялото време слушам това от Шамбра, а после това преминава на друго, още по -дълбоко ниво на неудовлетвореност. Това става шаблон, приет шаблон. Нормално е да бъдете неудовлетворени.

Ще разбием този шаблон, защото това *не* е нормално. Това *не* е нормално. Вие сте дошли тук заради нещо. Бяхте достатъчно настоятелни, достатъчно упорити, достатъчно отдадени за да стигнете толкова далече. Няма да останете с купчина неразрешени дела, когато преминете от другата страна - "Знаете ли, бях толкова близо до въплътеното осъзнаване. Но сглупих, правейки последните няколко крачки и не стигнах до края." Това вече няма да се случва. Тези шаблони не ви принадлежат, но още известно време ще се държите за тях. Ще се държите за тях и след миг ще поговорим защо.

Разбира се го има шаблона на семейството. Болшинството от вас до голяма степен са го преодолели. Какви още шаблони има?

Ще приведа още един пример докато мислите. Има шаблон на почивката и подготовката. Когато дяволски се изморявате от тялото и ума, се появява шаблон, "Ще умра за да си почина малко. Ще умра за да направя пауза и да си отдъхна в другите сфери. Да си създам чудесно местенце с тревичка, крави, цветя и птици и ще спя 100 години. Просто ще спя. Ще си почивам и ще се готвя за следващия живот, защото това е ваш шаблон, така си мислите - можех да завърша всичко, но ми свърши горивото. Свърши ми енергията. Така че искам 100 години да поспя от другата страна, а после ще се върна с нови сили." Ще се върнете напълно изтощени. Ще се върнете и ще започнете всичко отново, забравяйки всичко, което сте си казали, започвайки целия процес отначало, връщайки се в своето наследствено тяло, връщайки се в ленивото човешко тяло, а не в светлинното тяло. Това е шаблон.

Шаблон е, "Не мога да направя това. Не мога да направя това. Това е непреодолимо. Просто не мога да го направя." И попълвате празните места с проблеми. "Не ми се получава. Опитах се. Опитах се да стана просветлен и Адамус, аз просто правя всичко погрешно. Не мога да го направя. Нещо не е наред. Може би трябва, знаеш ли, да напусна планетата, да се върна при теб и да проверя всичко. От другата страна всичко ще ми стане разбираемо."

Какви още шаблони има? Да. Линда ще ви донесе микрофона.

ЛИНДА: Да, да! Вече тичам.

АДАМУС: Милиарди същества гледат онлайн.

ДЖИМ: Линда можеш ли да повториш? Не (те се смеят). Един от моите любими шаблони - наоколо няма никого, с когото да мога да създам отношения на такова ниво на каквото съм в момента.

АДАМУС: Добре. Да. Да. Всъщност това е интересно. Не бих казал, че това е стар шаблон. Стария звучи така, "Не съществуват отношения, които сега биха ми резонирали." Да.

Старите шаблони - са шаблони. Вие се раждате във физическото тяло на бебе. Но това не е задължително. Тобиас ви го доказа. Той започна на 10 години. Пропуснете периода, когато детето се нааква и напикава, плаче боледува и тям подобни. Влезте в тялото преди прилива на тестостерона. Влезте в него след всичко това.

Още един шаблон, който сега хората повтарят и който по - рано го нямаше, "Трябва да получа образование. После трябва да имам партньор. След това трябва да имам деца. После - нов шаблон - трябва да се разведа, отново да се разведа, после отново (смях), а после ще остарея и няма да ми останат пари и кариерата ми ще бъде неудачна. Защо ходих на училище заради такава неудачна кариера? Ще умра." (силен смях)

Всичко това са шаблони и никой не се съмнява в тях. Никой не казва, "Почакай. Наистина ли искаш това?" Бихте ли посъветвали така своите деца? (някой казва, "Не") Или внуците си? Би ли посъветвала така Тобин?

КЕРИ: Не, не бих го посъветвала така.

АДАМУС: Микрофона, моля.

ЛИНДА: Кой вика? Това не е Кери. Тя не би викала (Адамус се смее).

АДАМУС: И така, Кери, ти си заседнала в шаблони, но…

КЕРИ: Тъжно, но е така (смях).

АДАМУС: Не, това е нормално.

КЕРИ: Това е нормално. В това съм доста добра.

АДАМУС: Но е без значение, ако си готова да се избавиш от тях.

КЕРИ: Осъзнавам го.

АДАМУС: Добре, хубаво.

КЕРИ: Това е само – съботаж.

АДАМУС: Днес очите ти блестят.

КЕРИ: Точно!

АДАМУС: Да, точно.

КЕРИ: Заради теб.

АДАМУС: Разбирам (лек смях). И така, какво би посъветвала Тобин?

КЕРИ: Бих го посъветвала ето какво, "Ти си тук за да живееш! (вдига юмрук над главата си) И това е единственото, което трябва да правиш." И знаеш ли какво ми каза той онзи ден?

АДАМУС: Тоест ти го удряше докато му говореше така?

КЕРИ: Не, не, лежахме в леглото.

АДАМУС: Ще проверя (Адамус се смее).

КЕРИ: Аз го галех по главата, но …

АДАМУС: Да. *Бум!Бум!*

КЕРИ: Не, наистина, сина ми каза, "Аз разбрах смисъла на живота и той е в това, че ще умрем! И какъв е смисъла да ставам от леглото?" А аз му отговорих, "За да живееш, сине! За да ходиш на походи, да помирисваш цветята, да общуваш с животните", нали?

АДАМУС: Да, и какво стана?

КЕРИ: Аз му казах, "Предстоят ти още 90 години. Дори не се притеснявай."

АДАМУС: Да, да. Да. Как се справя той с всичко това?

КЕРИ: Ние сме малко ексцентрични, неговите родители (лек смях).

АДАМУС: Да, да. Да.

КЕРИ: Но на него му харесва, той ме е избрал и ние сме тук заедно.

АДАМУС: Да.

КЕРИ: Вече е късно да ме сменя (силен смях).

АДАМУС: Сигурно не би му препоръчала старите шаблони.

КЕРИ: Не, не искам да завършва колеж и да похарчи петдесет хиляди долара за диплома по хуманитарни науки. Не.

АДАМУС: Точно. Точно.

КЕРИ: Не, не искам това.

АДАМУС: Може би,основното което си му казала е, "Следвай зова на сърцето си."

КЕРИ: Така е.

АДАМУС: Добре.

КЕРИ: Казах му, "Дете, не позволявай на никого да ти развали празника."

АДАМУС: Точно.

КЕРИ: Ако някой задник дойде и започне да те обижда …

АДАМУС: Ти така ли говориш на малкия си син?

КЕРИ: Е, казвам, "Ако някой гадняр дойде (смях) и се опита да ти развали настроението, кажи му", "Ей, тъпак! Беше ни забавно тук докато не дойде ти." В буквалния смисъл. Знаеш ли, ще му разкажа за вируса на сексуалната енергия и всичко останало.

АДАМУС: Добре. Но ти не би искала той да повтаря старите шаблони.

КЕРИ: Не, искам той да бъде свободен. Той винаги е пълен със светлина и радост. Това му пожелавам и през цялото време му повтарям, "Ние сме тук за да живеем, а всичко останало няма значение."

АДАМУС: Знаеш ли какво ще те попитам?

КЕРИ: (шепнешком) Питай.

АДАМУС: Добър Стандарт ли си ти за това?

КЕРИ: Далеч не винаги. Не (лек смях). Защото полагам големи усилия в работата си в кутията.

АДАМУС: В твоята работа няма нищо лошо.

КЕРИ: Но аз ще се заровя по – дълбоко и ще проумея съветите, които ми даде.

АДАМУС: Да, тя ти служи. Тя ти служи.

КЕРИ: Знаеш ли, тя наистина ми служи. Възпитавам дете. Създала съм му покрив над главата и в края на краищата се отнасям с уважение към това, че не напуснах планетата няколко пъти, както знаеш.

АДАМУС: И бих искал да ти кажа нещо лично, да ти дам един отговор, но нека Калдре ти го каже по – късно.

КЕРИ: Отлично!

АДАМУС: Това е малко лично.

КЕРЕ: Не се съмнявам.

АДАМУС: Да, но…

КЕРИ: Никога не съм против. Продължавай.

АДАМУС: Ти използваш детето си като оправдание.

КЕРИ: О, да! Знаех това.

АДАМУС: Да, да. Да.

КЕРИ: Така си и знаех!

АДАМУС: Но всъщност заради това ти изливаш върху него всички видове негативна енергия. Ти си възприела един вид роля на гонение. Той го усеща, "Мама се грижи за мен, иначе отдавна да е Възнесен Майстор."

КЕРИ: Знам това, нали?

АДАМУС: Така е. Така е.

КЕРИ: Знам това, но може би в такъв случай трябва да го предам в приют (смях). Там ще му бъде по – добре.

АДАМУС: Може би, не трябва … (Адамус се смее)

КЕРИ: Да помоля баща му да го вземе. "Трябва да пробваме!"

АДАМУС: Престани да го използваш като оправдание.

КЕРИ: Добре. Ще престана.

АДАМУС: Престани да го използваш …

КЕРИ: Използвах го.

АДАМУС: "Трябва да се грижа …" Искам да разгледаш времето, когато Тобиас дойде развитието си от тогава, всичко което се случи в живота ти и което можеше да накара пуканките да пукнат и тогава ти роди Тобин и това е чудесно, но ти го използваш като извинение за всичко, случващо се в живота ти. И на някакво ниво той усеща тази енергия. Често се изненадваш от поведението му – това е защото, той усеща тази енергия. Престани да го използваш като оправдание.

КЕРИ: Добре, ще престана. И признавам това. Аз, наистина, честно … Тоест, приятелите ми знаят, че това е истина.

АДАМУС: Следващия месец ще напишеш доклад на три листа и ще го покажеш на всички (силен смях).

КЕРИ: По – добре да го изпея и изтанцувам? По – весело е.

АДАМУС: Да, но после.

КЕРИ: Добре. Добре.

АДАМУС: Добре.

КЕРИ: Благодаря ти. Признавам си.

АДАМУС: Благодаря. Повече никакви оправдания.

КЕРИ: Никакви!

АДАМУС: Това е шаблон. Типичен шаблон. Още един шаблон … благодаря. Благодаря ти, че позволи да говорим за нещо лично.

Още един шаблон, който набързо ще спомена - това е шаблона за притеснението от това, което ще си помислят другите. О! Много силен шаблон - "Какво ще си помислят за мен?". Това няма никакво значение и нима не би било тъжно ако преминете от другата страна, неудовлетворени, а аз ви попитам, "Какво е това? Защо ... почти стигна. Беше на няколко дъха от истинското въплътено просветление."

"Зная, но се страхувах какво ще си помислят другите." Нима това ... Възнесените Майстори ще паднат от смях. Сериозно. "Какво, наистина ли?! Ще позволиш ли на това, което си мислят другите, ще позволиш ли на старото съзнание да управлява действията ти?" Аз се смея над това и те се смеят, но вие сте заседнали в този шаблон, "Какво ще си помислят другите?". Това е шаблон, "Да бъдеш различен."

Вие наистина се различавате и това е добре. Вие вече се различавате. Всъщност сте заседнали по средата, преди да достигнете зоната на различните. Много се различавате, но още не сте уникални. Разбирате ли разликата? Различавате се от общата маса и заради това ви се надсмиват, но още не сте станали уникални.

Преди стотина години познавах няколко велики художници. Те се различаваха от другите. От начало те се научиха да рисуват както всички останали - по това приличат на вас - вие се научихте да бъдете хора, като другите. След това те станаха различни. Започнаха да измислят свой стил и свои техники и им се надсмиваха. Смеха престана, когато те станаха уникални, когато стигнаха до края и изцяло промениха представата за изобразителното изкуство - от реалистично рисуване до абстракция. Тогава те станаха уникални и тогава всички ги приеха, признаха и зауважаваха, защото това беше пробив. И ... (някой казва, "След смъртта"). Не е задължително. За някои от тях стана след смъртта, да. За някои - не, срещал съм такива при които се случи по време на живота. Те преживяха период на насмешки. Вие сте различни, но не си позволявате да станете уникални. Вие сте различни, но не си позволявате да стигнете до края, да станете съвършено уникални, независими, свободни от шаблони. Ето защо сме тук.

Още няколко шаблона, много бързо. Видях няколко ръце. Линда с микрофона. Благодаря ти, Линда. Вие там на задния ред, не искате ли кафе?

ЛИНДА: М-м-м. М-м-м. М-м-м. М-м-м.

АДАМУС: Шаблон.

ШАМБРА 1 (жена): Страх да покажеш силата си.

АДАМУС: Да покажеш силата си, да. Нека да заменим тази дума: да покажеш светлината си. Силата - е илюзия. Но аз разбирам какво имаш предвид; да бъдеш Аз Съм. Ще го съкратя още малко - да бъдеш "Аз Съм Тук". "Аз Съм Тук" означава "Не мисля и не мечтая за това, аз не мечтая за въплътена осъзнатост, Аз Съм Тук. Аз Съм Майстор." И тогава се появява човешката част и казва, "Да, но виж, виж. Ти както и допреди ..." Но вие отговаряте, "Почакай. Почакай човеко. Чувам те. Аз Съм Тук *и* ти човекът продължаваш да си тук - ние сме заедно." Това е "и". Така че бъдете в собствената си светлина, бъдете "Аз Съм Тук." Толкова добре познавате тази част от себе си, толкова добре я усещате; това величие "Аз Съм Тук. Аз не съм някъде там. Аз нищо не чакам. Аз Съм Тук." Добре. Това много ме вдъхновява.

Още една вдигната ръка, Линда. Какво още? Какви още шаблони има?

МЕРИ СЮ: О, например, че трябва да направя нещо и ми се налага изцяло да се концентрирам върху него, така че дори не мога да си живея живота, докато не завърша, защото то доминира в живота ми.

АДАМУС: Вярно е.

МЕРИ СЮ: А когато това приключи, ще мога да се наслаждавам на себе си.

АДАМУС: Всичко ще бъде наред.

МЕРИ СЮ: Да.

АДАМУС: Докато не се появи нещо друго и не ти се наложи …

МЕРИ СЮ: Точно!

АДАМУС: Появява се още нещо.

МЕРИ СЮ: Винаги нещо изскача. Често дори превъзхожда предишното. Да.

АДАМУС: Да. Прекрасно – това е прекрасен пример.

МЕРИ СЮ: Добре.

АДАМУС: Още един шаблон, а после ми се иска да продължим напред. Още един шаблон … добре.

ЛИНДА: Чакай. Да, да.

АДАМУС: Още няколко. Добре. Добре.

ЛИНДА: Знаменитата Патриция Абърдин.

ПАТРИЦИЯ: Да, знаменитата Патриция Абърдин. Ето какво. И това е свързано с шаблоните.

АДАМУС: Да.

ПАТРИША: Това е голяма глупост и е толкова реално за мен. Така че, да, можете да направите наистина невероятни неща, но трябва да осъзнавате, че ще бъде много стресиращо.

АДАМУС: Вярно е.

ПАТРИЦИЯ: *Бляк!* Но това е вътре в мен! О, боже! Това е в мен.

АДАМУС: Приведи пример.

ПАТРИЦИЯ: Ха! Целия ми живот!! (смях)

АДАМУС: Можеш да правиш наистина добри неща, но …

ПАТРИЦИЯ: Не се съмнявам, че ще бъде трудно и стресиращо.

АДАМУС: Точно.

ПАТРИЦИЯ: Ще бъде трудно.

АДАМУС: Да.

ПАТРИЦИЯ: Трябва да се подготвя за това.

АДАМУС: За битката, за трудностите.

ПАТРИЦИЯ: Ако искаш да правиш наистина велики неща, трябва да се готвиш за трудностите.

АДАМУС: Да. Да. От къде се взимат те?

ПАТРИЦИЯ: *Пфф!* Това е шаблон.

АДАМУС: Именно. Това е шаблон. Това е живота. Няма значение, дори да сте решили да станете монахиня или нещо подобно. Но…

ПАТРИЦИЯ: Да си монахиня не е трудно.

АДАМУС: Уххх…

ПАТРИЦИЯ: Поне в моите представи.

АДАМУС: Това също е усилие, свято усилие.

ПАТРИЦИЯ: Свято усилие! (смях)

АДАМУС: На монахините също им е трудно – говоря за всички монахини, които гледат сега. Това е много трудно, защото никога не сте достатъчно добри. Вие никога – и отеца, в смисъл, има отец и Отец – никога … знаете, жените никога не са достатъчно добри. Жените – не – не – не - не са достатъчно добри. Така че, нищо няма значение, ако сте в женско тяло – съжалявам, но това означава, че вие винаги се справяте не достатъчно добре. Така че на монахините им е много трудно.

ПАТРИЦИЯ: Така че, може би …

АДАМУС: Да!

ПАТРИЦИЯ: … това е част от моята безсмислица (игра на думи: думата "nonsense" (безсмислица) тук се разделя на две думи с близко произношение – "nun" (монахиня) и "sense" (сетиво).

АДАМУС: Да. Ще го нарека "сетивото на монахинята" (смях). Днес вие сами измисляте думичики (силен смях). Да, това е "сетивото на монахинята." И, да, това е шаблон, програма, "Трябва много да работя, трябва да полагам усилия, трябва да е трудно, за да има някаква стойност. За да има някаква стойност, трябва да го получа с цената на кръв, пот, сълзи и душа." Това е забавно, защото вие си го доказвате. Но го правите отново и отново и отново.

ПАТРИЦИЯ: С изключение на това, че не е весело.

АДАМУС: Първия път – е весело.

ПАТРИЦИЯ: О, да, първия път – да.

АДАМУС: А после … Първия път си мислите, "Направих го! Преодолях всички трудности. Останах верен на целта. Това беше толкова трудно и съм уморен и така нататък." Първия път. А по – натам това се превръща в шаблон. Как да го разрушим?

ПАТРИЦИЯ: Не зная.

АДАМУС: Не обичам тази фраза.

ЛИНДА: Ой –ой!! (смях) Ой! Ти го каза!

ПАТРИЦИЯ: Казах го (Линда въздиша).

АДАМУС: Каза го.

ПАТРИЦИЯ: Казах го.

АДАМУС: Просто измисли нещо. Каквото и да е. Енергията започва да се движи, когато ти … измисли нещо. Нека започнем отначало.

ЛИНДА: Отговори му подобаващо, Патриция!

ПАТРИЦИЯ: Някой да ми подскаже.

АДАМУС: Всичко е наред. Ще се върнем назад във времето …

ПАТРИЦИЯ: Да се предам!

АДАМУС: … и да кажем. Как да се справим с това? Какво да се направи? Как да преодолеем това?

ПАТРИЦИЯ: Някой ми подсказа. Да се предам.

АДАМУС: Да се предадеш. Просто ще се предадеш! Харесва ми този или който и да било друг отговор. Да, ти ще се предадеш. Но това е шаблон и той ще се опита да те завлече обратно …

ПАТРИЦИЯ: Да, така е.

АДАМУС: … в шаблона. Защо? Защото това е удобно, то е познато. Дори ако не се чувстваш много удобно в него, това е шаблон и ти го познаваш.

ПАТРИЦИЯ: Предадох се и нищо не се случи.

АДАМУС: Да, добре. Добре (някой силно се смее).

ПАТРИЦИЯ: Предадох се! Нищо не стана.

АДАМУС: Така. Кога се предаде? (тя се смее) Кога се предаде?

ПАТРИЦИЯ: След последната си книга.

АДАМУС: Хубаво. Хм…

ПАТРИЦИЯ: Не съм се предала истински, а? (силен смях)

АДАМУС: Съвършено вярно. Добре. Предала си се на 8,2 процента.

ПАТРИЦИЯ: На 8,2 процента?

АДАМУС: От сто. Малко си се предала.

ПАТРИЦИЯ: О, от сто (Адамус се смее). Аз мислех, че по скалата от едно до десет – това е доста добре! (силен смях)

АДАМУС: Не, не, не, не!! Или от хиляда? Не, ти се предаде на 8,2 процента, така че си се предала малко и това е добро начало. Но това е идеалния преход към това, което ни предстои. Добре.

ПАТРИЦИЯ: Благодаря.

АДАМУС: Благодаря. Ценя го. И благодаря на всички участници в беседата. Както вече казах, обичам Шамбра. Можем да играем. Можем да се веселим. Можем да говорим за най – дълбоките, болезнени и проникновени части от живота ви и вие ще останете. Вие сте тук. Това е толкова хубаво. Благодаря. Благодаря.

И така, към какво се движим с това? Днес говорим за шаблоните. Има шаблони на тялото. Всички сте преживявали различни болки, ниски нива на енергия.

Нека повишим температурата с още един градус, защото … (публиката се съгласява) Да, да, да. Да. Тук е малко прохладно, а след малко ще започнем мераб. Искам да се отпуснете и…

ЛИНДА: Да заспим?

АДАМУС: Разбира се. Да заспите. Еми, да. Някой иска ли кафе, преди да започнем?

ЛИНДА: Аахх!

АДАМУС: Всички ще стават и ще ходят до тоалетната по време на мераба.

Реализация

Накратко. Шаблоните до голяма степен ви служиха. Започнахме днешната среща с фразата, "Разгледайте живота си." Разгледайте случващото се, дори да не ви харесва. То съществува, защото ви служи. Погледнете. Не се опитвайте да се борите с него, а го осъзнайте. "О! Шаблоните съществуваха защото е удобно. Това е познато. Нямах нужда да се различавам. Не трябваше да бъда уникален. Можех да бъда малко по – различен." Шаблоните съществуваха тъй като не смятахте че ще ви убият, но това е така. Шаблоните съществуваха благодарение на амнезията. Благодарение на хипнозата. Те са като покривало, закриващо истинската осъзнатост и вие просто не я правите. Просто оставате в старото и маршируватe като всички останали, дори вашето знание да ви казва, "Вече не съм длъжен да крача на този парад. Не съм длъжен да марширувам."

Въпросът е как да излезете от това? Не можете - веднага ви казвам - не можете да се борите с това. Можете да опитате, но това се превръща в натрапчива игра по преодоляване на себе си, по борба със себе си, по насилие над себе си. Това не работи. Всичко това не работи. Просто се закопавате още по - дълбоко.

Така че какво да се прави? Ами, първо, вие осъзнавате какво се случва - повтаряте шаблоните, те не ви пускат; шаблоните не ви позволяват да направите този пробив - и тогава остава само да направите много категоричен и осъзнат избор и да позволите да се случи квантов скок. Не малък скок - това е още един от житейските шаблони - постепенното напредване (лек смях). Тогава ще можете да си кажете, "Аз се движа. Виж колко далече стигнах." А аз ви отговарям, "Боже, за последните двадесет години ти премина само два метра" (силен смях). Браво, но нека направим квантов скок. Нека го позволим. Главното е - няма да спра да ви го повтарям отново и отново - това е позволението. Това е всичко. Позволение.

Позволението означава да не си пречите, да се махнете от пътя на човека. Съществува естествено развитие, естествени цикли, които ако го позволите, ще пренесат тялото ви на нови нива на светлина, истинска светлина; светлина, която ще ви изкара от шаблоните, дори ако човекът продължава да се опитва да се задържи за тях, ако го позволите.

И, отново говоря за светлината - ние не говорим за слънчевата светлина или осветлението, както тук в студиото - това е движението на страстта на Аз Съм. Ето какво е светлината и светлината привлича енергията. Енергията променя структурата, механиката и външният свят, но светлината, допусната в тялото променя шаблоните на тяло. Светлината допусната в ума, променя ума.

Разбира се, човекът ще се съпротивлява на това. Човекът на първо място иска да види физическите графики, иска да ви ги покажа, а после да прелетя над главите ви като доказателство, че това е възможно. Такъв е човека.

САМ: Би било супер.

АДАМУС: Би било готино, да. А от къде знаеш, че не съм го правил? От къде знаеш? (лек смях)

САМ: Ами, когато задаваш този въпрос, аз се позовавам на възприятията. Възприемам те във въздуха, възприемам те само там.

АДАМУС: Да. Възприятията и сетивата. И кои сетива използваш ти в момента?

САМ: Основно зрението си. Потвърждавам, че си там.

АДАМУС: Шестдесет процента от твоето възприятие е основано на зрението и има и други сетива. Мога с лекота да се рея над главата ти сега, да се облегна на раменете ти, но ако използваш само зрението си и малко от слуха си, то ти няма да го осъзнаеш.

САМ: Вярно е.

АДАМУС: Вие се отваряте към другите сетива, 200 000 други сетива и изведнъж света се отваря. Вие се отваряте. Да.

САМ: Разбираш ли, за мен …

ЛИНДА: Хе, хе, хе, ако искаш да говориш, имаш нужда от микрофон.

АДАМУС: Да, да, микрофон.

САМ: О, добре.

АДАМУС: Искаш ли кафе? (лек смях)

САМ: Не, благодаря. Не разбирам ето какво: когато позволяваш – като да излезеш от шаблоните, да се окажеш в ново суверенно пространство – в какво е практическото значение? Практиката. Предполагам за мен това е предизвикателството.

АДАМУС: Приложение в какво? В работата ти? За връзката ти?

САМ: Всичко това и за всичко останало, разбираш ли? Тоест ние сме тук и …

АДАМУС: Бих ти предложил да престанеш да мислиш като човек, защото разчиташ на петте си сетива и на ума.

САМ: Правилно.

АДАМУС: Мислиш си, "Каква полза ще ми донесе това?" – в известен смисъл дори не можеш да си го представиш, докато не позволиш, но човека си мисли, "Добре, какво ще получа? Каква ще бъде ползата за човека?"

САМ: За поведението ми ли става въпрос? За мен, за да участвам, да се заземя в новия опит, да позволя, трябва да има някакво значение по човешките мерки може би.

АДАМУС: Разбира се. Разбира се.

САМ: Точно тук зациклям всеки път.

АДАМУС: Как мислиш, какъв е смисъла?

САМ: Мисля, че един вид опростяване, нали? Тоест това е универсална валута.

АДАМУС: Да, но не само. По – точно, бих казал – и ние вече закъсняваме с графика – значението е в това, че ти живееш в черно – бял или сив свят, знаейки че съществува цветен свят.

САМ: Да.

АДАМУС: Знаеш, че има много повече. Ето в какво е смисъла за човека. Не в това, да станеш по – млад, секси, по – богат и така нататък. Това са стари шаблони. За човека това са почти недостижими шаблони. Това създава множество препятствия. Истинското значение е в това да преминем от сиво към цветно, да излезем от много ограничения човешки опит.

САМ: Аха.

АДАМУС: Аз съм тук не за да направя твоя опит в 3D – петте сетива – по – добър.Защо? Защото рано или късно ти все едно ще се умориш от него.

САМ: Аха.

АДАМУС: Моята роля не е в това да подобрявам твоя опит в 3D – 5 сетива. Можеш да отидеш в магазина и да си купиш куп книги, за да подобриш живота си. Ние сме тук, за да навлезем изцяло в сетивния опит. Не само да задоволим човека, но за да удовлетворим Майстора, който чука на вратата ти и казва, "Човеко, пусни ме." А човека отговаря, "А от къде да знам че не си лошия вълк? Как ще подобриш дома ми?" И затъваш в скучни пресмятания. Не сме тук за това. Вие сте тук за въплътено просветление, а не за благото на човека.

САМ: Аха.

АДАМУС: Да. Разбираш ли това?

САМ: Да. Не съм сигурен, че това отговаря на моите очаквания, но разбирам всичко.

АДАМУС: Да.

САМ: Това не прилича много на страха от големия лош вълк. Работата е в това, че в реалността, която създаваме с другите хора няма много място да приложими и заземим това. В този физически свят, в който ни се налага да живеем, ти живееш в 3D, а после добавяш нещо и някак се оказваш извън шаблона, но продължаваш да си тук, нали?

АДАМУС: Така е. Тогава въпроса е към всички – искате ли да продължавате да живеете живота, който живеете сега? Малко да го подобрите, да загладите острите ръбове – но искате ли да останете в този живот, който живеете сега, както го виждате сега? Ако е така, отлично, но смея да кажа, че рано или късно ще се уморите от него. Или съществува знание – вече притежавате знанието, което ви води – "Дявол да го вземе! Съществува нещо по – богато, по страстно, по – значимо. Има още нещо." Усещате този вкус, а сега искате да го получите изцяло и това е чудесно. Да.

Но ще се осмеля да кажа, че човекът също ще има полза, просто ние не го правим за благото на човека – ако ме разбирате. Разбира се, това ще принесе полза и на човека. Човекът, който сега гледа – може би ще преодолее болката, ще започне да изглежда по – млад, по – здрав, по – щастлив, ще се появи нова страст и така нататък; но ние го правим не заради човека. Иначе бихме заседнали в същите стари шаблони.

Ако искате да знаете къде засяда човека в това преследване, отидете в книжарницата и вижте – как го наричат сега? – окултизъм, самопомощ, само – нещо си. Отидете и вижте. Всичко това е за благото на човека. Вижте заглавията, разгледайте ги. Бих казал, че с няколко изключения, всичко това носи полза за човека, но ние не се занимаваме с това.

Това, което правим, скъпи Майсторе, ще донесе полза на човека, но ние не го правим за човека. Това е стар шаблон и той ви задържа. А ние искаме да се освободим.

Нека вдишаме дълбоко, да приглушим светлината и да се приготвим за мераб.

Харесва ми да се срещам с вас! Харесва ми да разказвам тези истории, когато се връщам в Клуба на Възнесените Майстори (лек смях и аплодисменти). Не, историите. "И ето, стоя на сцената, а Линда протяга ръка, бие ме и ми тръсва кафето! А после някой от залата започва да ме плюе и да хвърля ябълки по мен (смях). И тогава избухва караница, но много скоро енергиите се успокояват и всички започват да танцуват голи и …" (смях)

ЛИНДА: Това присъни ли ти се! (смях)

АДАМУС: Харесва ми да разказвам истории. Те, между другото също не ми вярват, защото много от тях идват тук.

Мераб отвъд пределите на шаблоните

Нека включим някаква музика и да приглуши осветлението.

(музиката започва)

Не знам какво става днес с времето. То върви някак странно. Скъпите Калдре и Линда са озадачени. Те приключиха своето слайдшоу много по - рано от замисленото. А аз? Аз мога днес да продължа много дълго. Но нима не ви се струва, че току - що сме започнали? (публиката е съгласна)

Това са други шаблони, старите шаблони на времето. И те започват да напускат.

(пауза)

Нищо няма да замени добрите приятели, хубавата музика, вкусното кафе. Липсват ми някои неща от човешкия живот, но мога да ги усетя или преживея чрез Калдре или вас. Да, липсва ми чашата хубаво кафе. Липсват ми вкусните ястия от овесени ядки, мед и орехи - това е достатъчно за да ми потекат лигите сега.

(пауза)

Но всъщност струва ми се, че повече от всичко, наистина ми липсва човешкия смях. Може би повече от всичко ми липсва той. Работил съм с други канали, с други групи - те почти не се смееха. А когато започнах да правя гримаси за да ги разсмея те си тръгнаха (смях). Те си помислиха ... те бяха заседнали в такъв духовен шаблон, в който всичко трябва да бъде по определен начин.

Сега се приближаваме към точката, до която исках да стигнем днес. Всички тези добре установени шаблони, начини на действие - това как живее, умира тялото, как мисли ума - всичко това се променя. Шаблоните, личните шаблони - необходимостта усърдно да работите и да се борите за постигането на целите. О! Те са толкова дълбоко вкоренени. По дяволите! Много дълбоко. Знаете ли какво става? Когато човек се опитва да се бори с тях, когато се опитва да ги преодолее, те се вкореняват още по - дълбоко. Нима не е странно? Всъщност те се вкореняват още по - дълбоко. Точно това е, което се опитвахте да не правите, сега го правите още повече, защото се фокусирате върху менталната енергия, която държи старите модели, линейни и ограничени. Тази енергия запазва моделите вкоренени.

Когато се опитвате да се борите с това, например когато се опитвате да преборите стареенето - "Ще стана по - млад. Ще стана по - млад" или "Ще се чувствам по - добре" - вие се опитвате ... Никога не съм харесвал афирмациите. Преди 8 години заради това почти не ме изгониха от Седона, но някои хора започват да разбират защо. Всичко, което

правите - това е просто потвърждаване на дисбаланса, потвърждавате това, което не ви харесва и то остава неизменно.

Така че какво да се прави? Какво да се прави? Точно това правим сега. Да се посмеем малко, да пийнем кафе и да позволим на енергията да ви служи.

Помните ли с какво започнахме днешната среща? С импровизация - това не се репетираше и дори не се обсъждаше. Никой не знаеше какво ще стане. "Къде ми е кафето?" Позволението на енергията да ви служи. Надявам се това ви е впечатлило. И съпротивата просто да позволите на енергията да ви служи и тя ще го направи стига да и позволите.

В такъв случай позволението - това е квантов скок. Може би "квантов" - е прекомерно използван термин, но това означава не линейна, непредсказуема промяна; разрив на старите шаблони - старите шаблони на тялото, стари шаблони на работните навици - не можете да се борите с тях, но ние можем да ги позволим.

Разберете, причината поради която позволението работи е това, че тези шаблони се намираха в неестественото състояние на енергията.

Точно така глината в ръцете на грънчаря става купа или ваза и това е чудесно, това е прекрасно. Но това не трябва да продължава вечно. Всички шаблони независимо дали са създадени от вас или от масовото съзнание, били ли са създадени преди хиляди животи, не трябва да се пазят вечно.

Майсторът разбира, че е дошло време да позволи на енергията да се промени.

Дошло е време да се махнете от пътя и да позволите. Наистина да позволите. Не само да говорите за позволението, а да позволите да стане квантова промяна тоест, превъзхождаща всички очаквания.

(пауза)

Хиляди животи в шаблони сега се променят.

Това малко плаши човека, но за Майстора е съвършено. *Съвършенно.*

(пауза)

Хиляди животи ние създавахме вази, а сега преминаваме към нещо съвършено различно.

(пауза)

Сега най - важното е - да позволите, да позволите на енергията да ви служи, да позволите кафето да се окаже в ръцете ви.

(пауза)

Вижте живота си - това което може би не ви харесва, това което сте готови да преодолеете, но все още е тук. Защо? И тогава си позволете да чуете отговора, защо това все още съществува - защо има необходимост от страдание и напрежение, защо са ви нужни неприятни отношения, каква е причината за липсата на яснота? Всичко това е тук, тъй като по някакъв начин ви служи, но то е готово да се промени, то чака промяната когато я позволите.

(пауза)

В това няма нищо сложно или трудно. В това няма никаква голяма тайна.

(пауза)

Нима не е странно, че за насърчаване на промяната, за отиването отвъд пределите на шаблоните е нужно да се направи нещо противоположно на това, което бихте могли да си помислите? *Не трябва* да прилагате много сила. *Не трябва* да разгадавате тайни. Трябва просто да позволите на всичко да се върне в естественото си състояние, към естественото си развитие.

Има, да кажем така, движение на енергията случващо се извън шаблоните; движение на енергията, което носи светлина в тялото ви, което привежда да кажем вашето тяло в Съзнателното Тяло. Това е естествено движение. Това е изящно движение.

Усетете това за миг. Почувствайте това изящно движение, носещо светлина в тялото ви. То се интегрира в съзнателното тяло.

(пауза)

... в сравнение с размислите за него, опитите за ментални усилия, опитите да накарате енергията да се движи с усилие на волята. Усетете енергийната разлика. Между опитите за мисловно усилие ...

(пауза)

... и позволението.

(пауза)

Голяма разлика има между тях, нали?

Знам, някои си мислят, "Добре, ще позволя. Но нима не трябва да правя нищо?" Не. Не. За това и сме създали мераба. Не. Просто вдишайте.

(пауза)

Някои си мислят, "Но нима не трябва да припяваме нещо сега?" Не. Можете просто да послушате музика. Или дори да подремнете.

Сега се намираме в съзнанието, желанието и съзнанието казващо, "Нека пуснем старите шаблони от хиляди животи. Нека им позволим да се върнат в естественото си състояние." А после просто позволете на това да се случи.

(пауза)

Предполагам бихте нарекли това простота; това е простотата на Майстора, благодарение на която се случват прекрасни неща. Изведнъж, "Аз Съм Тук. Аз Съм Тук, извън шаблоните. Аз Съм Тук в своята светлина. Еха! Жалко че не знаех, че е толкова просто. Да. Аз Съм Тук, в своята светлина, в светлината, която е и моето тяло.

(пауза)

Моята светлина - е моето знание.

(пауза)

Моята светлина прониква в моите сънища.

(пауза)

Моята светлина прониква в моята осъзнатост всеки миг. Аз Съм Тук в своята светлина.

И ето вече сте в нея.

(пауза)

Преживявате грандиозни промени, действително грандиозни промени в тялото и ума и през такива промени не трябва да са преминава с помощта на мисълта. Тези промени не трябва мислено да се планират. Не можете да ги накарате да се случат. Ума не е способен на това, то е отвъд пределите на това, което той смята за възможно.

Промените стават във всичко. Променят се вашите сетива, променя се възприятието ви за реалността.

Говорихме малко за това - за вашите сетива. Сетивата - това е начин за възприятие на реалността, но сега става още нещо. Това се отнася не само за промяната на сетивата, въпреки че и това са големи промени. Колосални.

Сега нещо се променя във вас, променя се начина по който творите. Това беше дълбоко вкоренен в шаблон - начина по който творите.

(пауза)

Начина на творене. Ограничен, постепенен.

Но всичко това се променя и ми се искаше да почакам до тази част от срещата за да ви кажа това. Говорихме и ще продължаваме да говорим за сетивата, за вашия начин за възприемане на реалността. Но искам да усетите шаблона на начина по който творите - творенето на вашата реалност, творенето на енергийния поток, всеки вид творене; щастието.

Начина по който творите. Нима това не е най - важното? Това, което беше потискано повече от всичко, ограничавано повече от всичко – най - големият шаблон.

(пауза)

Малките творения. Често безцветните творения. Творения не носещи удовлетворение. Много често носещи разочарование, с много редки както ги наричам проблясъци.

(пауза)

Аз Съм - е творец.

(пауза)

По своята същност, в сърцето си - вие сте творци. Най - големият от всички шаблони е този шаблон, който ограничава вашето истинско Аз, вашето, както казват рождено право, вашето право на битие. Ето какво беше заключено в шаблон. Ето какво беше скрито. Това е същността на отговора на всеки въпрос, който възниква днес, на всяка дискусия.

"Къде е този творец, който представлявам аз?"

Това е този шаблон, който днес променяме и позволяваме. Всичко останало беше просто разсейване, позволяващо ни да стигнем до квантовата промяна на начина по който творите.

(пауза)

И вие сте прави, стария начин на творчество вече няма да работи. Наскоро го разбрахте. Стария начин вече няма да работи.

Нека позволим на тази промяна да се случи - тук и сега.

Просто позволете. Не мислете за него. Не прилагайте усилия. Не се концентрирайте върху него. Просто позволете - квантова, мултикосмическа, удивителна, огромна промяна на много стар шаблон.

(пауза)

Нека направим пробив в начина ви на творене.

Боже мой, той е толкова остарял, станал е толкова скучен, разочароващ, несъвършен.

Вдишайте дълбоко и позволете - така постъпва свободният творец.

Не трябва да правите нищо повече - само вдишайте дълбоко и позволете. Това създава съзнание, което носи светлина, която привлича енергията, която променя и освобождава, която ви отваря.

Дявол го взел! Сигурно е много, много трудно да не си творец или да си ограничен творец.

(музиката затихва)

Вдишайте дълбоко скъпи мои приятели. Хубаво дълбоко вдишване.

(пауза)

Тялото може малко да ви заболи. Може да усещате вътрешна, ментална борба. Може да чувствате пълна дезориентация. Често може да усещате такова недоумение - и тогава трябва само да вдишате дълбоко, да позволите и да осъзнаете, че преживяваното от вас трябваше да отнеме 179 години, а вие го правите за няколко кратки години.

Преставате да бъдете нормални, обикновени и ставате различни, абсолютно уникални. Да!

Така че нека вдишаме дълбоко това.

И ако се уплашите или заплачете, поемете си дълбоко въздух и си спомнете, че ...

АДАМУС И ПУБЛИКАТА: Всичко е наред в цялото творение.

АДАМУС: Такава радост е да бъде в компанията на близки приятели. Благодаря. Благодаря (публиката аплодира).